

paa at være retledende og helbredende snarere end paa at slaa ned, hvor der da findes et Grundlag, som maa siges i det væsentlige at være muligt at arbejde paa, men hvor der er kommet forskellige Misligheder og Forvildelser ind. Hvor Grundlaget er absolut irrationelt, hvor det hele er bygget paa Humbug, skal man slaa ned og slaa ned uden Skaansel; derimod hvor Meningen har været at drive en ordentlig og sund Virksomhed, men hvor man paa Grund af mindre Kyndighed eller Uheld eller af andre Grunde er kommen ind paa Afveje, er jeg overbevist om, at Forsikringsraadet vil søge at træde retledende og helbredende til, inden det lader Dødsdommen falde og slaar ned; thi det er klart, at det vil være i Publikums Interesse, at et saadant Selskab reddes, snarere end at det gaar under. Om der end i Loven er truffet gode og forstandige Bestemmelser om, hvorledes Forsikringsraadet skal sørge for at faa Forsikringsbestanden overført til et andet Selskab, vil det altid blive en Kalamitet, naar et Selskab gaar under. Det vil være langt bedre, om Forsikringsinspektionen vil redde end resolut slaa ned, hvor Redning er mulig. Men jeg er overbevist om, at Forsikringsinspektionen selv vil mene det og selv gøre det. I det hele taget vil jeg sige, at Programmet for en Livsforsikringslov bør være, baade i Publikums og de sundt arbejdende Selskabers Interesse, dette, at Loven bliver saa streng som muligt, naar blot denne Strenghed kan forenes med Virksomhedens fri Udfoldelse og med de Nydannelser og Fremskridt, som der er saa mange af ogsaa paa dette Omraade, og som det ikke mindst er i Publikums Interesse, at Selskaberne faa Lov til at iværksætte.

Jeg skal fra disse almindelige Bemærkninger gaa over til at omtale nogle Enkeltheder. Jeg skal der ligesom den ærede foregaaende Taler holde mig til enkelte Punkter, idet der ellers vil være en Syndflod af Enkeltheder at tale om. I § 1 træffe vi Bestemmelser om, hvilke Selskaber der overhovedet skal have Ret til at drive Livsforsikringsvirksomhed. Det skal være Aktieselskaber og Selskaber, grundede paa Medlemmernes gensidige Ansvar. Det skal altsaa være Enkeltmand forbudt at drive Livsforsikringsvirksomhed og med god Grund. Jeg kunde ønske et positivt Forbud til, nemlig mod de saakaldte Assessment-Selskaber. Jeg skal, for ikke at blive vidtløftig, med faa Ord sige, hvad de gaa ud paa. De opkræve

ikke som andre Selskaber en fast Præmie, beregnet efter en vis Dødelighed og Rentefod, men fordele Udgiften paa Medlemmerne ved hvert Dødsfald; for hvert Medlem, der dør, betale de øvrige et vist Beløb. Teoretisk set kan der jo ikke siges noget dertil; men praktisk set har Erfaringen vist, at det er ganske overordentlig farligt og forkasteligt. Thi det er klart, at et saadant Selskab i sin første Virketid maa synes i høj Grad tiltrækkende; navnlig hvis Folk indtræder efter forudgaaende Lægeundersøgelser, vil der i den første Tid kun indtræffe faa Dødsfald, og det er rimeligt, at man kan slippe i Begyndelsen med en ringe Del af den Præmie, som de andre Selskaber tage. Men efterhaanden som Aarene gaa, ville naturligvis Tingene udjævne sig, og saa viser det sig, at Selskabet bliver lige saa dyrt som de almindelige Selskaber. Der vil da ikke komme synderlig Tilgang af ny Medlemmer, og de ældre Medlemmer begynde at dø. Naar nu Tilgangen af yngre Medlemmer standses, vil der ikke gaa lang Tid, inden Præmien bliver dyrere end i de almindelige Selskaber, og der vil da finde en Masseudvandring Sted af yngre Medlemmer. De ældre, der blive staaende tilbage, ville i det væsentlige blive narrede for deres Penge, idet det ikke i længere Tid vil være muligt for dem at bære de stærkt forøgede Præmier, der ville blive Følgen. Jeg haaber, at det gennem denne korte Forklaring vil være klart for ærede Medlemmer, at Selskaber, grundede paa dette Princip, ikke kunne siges at byde tilstrækkelig Betryggelse. Det har ogsaa været den skandinaviske Kommissions Mening, at saadanne Selskaber egentlig ere utilstedelige, idet man i sin Motivering af de diskretionære Bestemmelser over for udenlandske Selskaber antyder, at de bl. a. bør benyttes til at forbyde Assessment-Selskaber. Men naar man mener det rigtigt at forbyde udenlandske Assessment-Selskaber, indser jeg ikke, hvorfor man ikke ogsaa skulde forbyde indenlandske.

I § 3 findes der nogle Bestemmelser om Indbetaling. Jeg kan ikke sige andet end, at jeg finder det rimeligt, om end det kan være byrdefuld for de bestaaende Selskaber, at der skal indbetales 25 pCt. af Aktiekapitalen. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at den sædvanlige Indbetaling er 10 pCt. Det er naturligvis ikke morsomt for Aktionærerne i alle de vel funderede Selskaber, hvor det i og for sig ikke behøves, at skulle rykke ud med 25 pCt.; men det er